Liszt i Paganini: excel·lència i espectacle

written by Patricia González | 25 de September de 2024

Durant el segle XIX, els avanços tècnics van fer que els instruments musicals es perfeccionaren tècnicament, la qual cosa va permetre que els compositors de l'època pogueren escriure obres innovadores musicalment, però que també eren cada vegada més difícils i exigents per als i les intèrprets, que havien de dedicar més temps i esforç a estudiar per a poder tocar allò que es componia. Este va ser el cas, per exemple, del violí i del piano. Tots dos instruments van cobrar enorme protagonisme a nivell interpretatiu com a solistes, fora de l'orquestra, durant el romanticisme.

Este tipus d'obres musicals virtuosístiques tenen característiques que a nosaltres, com a docents, ens poden resultar molt útils. D'una banda, són d'una enorme **qualitat**, ja que estan escrites per compositors i compositores de primer nivell. D'altra banda, resulta espectacular vore com excel·lents intèrprets les executen, un fet que és molt **atractiu** per al nostre alumnat. Podem trobar exemples que s'ajustarien perfectament per a la realització de **tertúlies musicals dialògiques**.

La primera proposta és l'**estudi número 3 *La Campanella* de Franz Liszt**, escrit per a piano. Es tracta d'una peça composta perquè els intèrprets milloren la seua tècnica

d'execució instrumental, que a més és d'una bellesa quasi màgica. Liszt ho va escriure a partir de la melodia que un dels seus compositors i intèrprets favorits (Niccolò Paganini) va compondre abans que ell, en el seu concert per a violí número 2 en Si menor opus 7.

Precisament d'este compositor, **Paganini**, realitzem una altra proposta: el **Caprice número 24 (del seu opus 1) per a violí**. A més d'un gran compositor, Paganini ha sigut un dels més grans violinistes de la història. Conten que tenia molts admiradors i admiradores que assistien als seus concerts per a vore'l tocar al violí peces d'enorme dificultat. Un d'eixos admiradors va ser Franz Liszt. De fet, se sap que Paganini va ser una enorme inspiració per a ell i que en vore'l tocar el violí va decidir traslladar eixe nivell interpretatiu al piano.

La tercera proposta és també de **Franz Liszt: l'estudi número 4 per a piano *Mazepa***. Este forma part dels "12 estudis d'execució transcendental" que el compositor hongarés va escriure. Està inspirat en un poema de Víctor Hugo. És d'una dificultat tècnica, física i interpretativa màxima, impossible no escoltar fins al final una vegada iniciat.

Dialogar amb l'alumnat sobre peces destacades de la música que resulten, a més, espectaculars quan les veiem tocar pot servir-nos no sols perquè coneguen i amplien el seu **coneixement sobre grans obres musicals** que han passat a la història. A més, es tracta de fer-los conscients que poder interpretar-les implica anys d'**esforç, constància i treball** que permeten tindre l'habilitat física i el coneixement musical suficients per a abordar-les de manera exitosa, la qual cosa és admirable.

Hui dia podem trobar en les xarxes socials vídeos que permeten que qualsevol persona puga gaudir de la **música de**

millor qualitat interpretada pels més destacats músics. Aprofitem de manera positiva les possibilitats que la tecnologia ens brinda, i presentem-los a grans intèrprets com a **referents**, com a grans estreles que són, perquè entenguen el valor instrumental de l'esforç, que aconseguix que d'un instrument musical brolle la **bellesa** més sublim unida a l'espectacle que ens fa alçar-nos de la butaca. A Franz Liszt el va alçar de la butaca Niccolò Paganini amb el seu violí i d'ahí van sorgir obres musicals que han passat a la història.